

1 ZEVEN

Midden in de nacht schoot Dolfje overeind in bed.

Even wist hij niet waardoor hij wakker werd.

Er gebeurde iets belangrijks, dat wist hij zeker.

Iets in hem was veranderd, maar wat?

Plotseling scheen een manestraal door een kier in het gordijn.

Precies in zijn gezicht.

Een zilveren lijn liep van Dolfjes voorhoofd, over zijn neus, naar zijn kin.

Toen wist Dolfje het: hij was jarig.

Dit was natuurlijk het teken dat hij op dit moment precies zeven jaar was.

Zeven jaar!

Eindelijk, nu was hij bijna net zo oud als Timmie.

Timmie was al acht.

Maar als ik zo doorga, dacht Dolfje, dan haal ik hem wel een keer in. Gisteren was Timmie twee jaar ouder. Vandaag nog maar één jaar.

Van opwinding kon hij niet langer in bed blijven.

Hij pakte zijn briljetje van het nachtkastje en zette het op.

Daarna gooide hij het dekbed naar achteren en sprong uit bed.

Tintelend van een nieuw gevoel liep Dolfje door de kamer.

Het raam achter het gordijn stond op een kier.
Uit de nacht kwamen geluiden de kamer van
Dolfje binnen.

Tsjirpende krekels, brullende kikkers, diertjes die
over het gras en onder het struikgewas
ritselden.

Geluiden die hij nog nooit zo helder
en duidelijk gehoord had. Ze klonken
alsof ze versterkt werden door een
luidspreker.

Hij rook de geur van het gras en de struiken.
Even dacht hij aan zijn ouders.

Dat deed hij altijd op zijn verjaardag.

Waar zouden ze zijn?

Zouden ze weten dat hij nu al zeven was?

De gedachte vervloog weer.

Zijn ouders waren geheimzinnige onbekenden die
hij zich niet meer kon herinneren.

Eigenlijk wist hij niet waarom hij op dit moment
opeens aan hen moest denken.

Om de een of andere reden kreeg hij jeuk.

Vreselijke jeuk over heel zijn lichaam.

Krabben hielp niet.

Misschien wat frisse lucht?

Hij schoof het gordijn opzij.

Daar stond iemand achter het raam.

Hij zag duidelijk een gedaante.

Met een gil sprong Dolfje achteruit.

2 HUILEN

De gedaante sprong ook achteruit.
Precies op hetzelfde moment als Dolfje.
Een poosje bleef Dolfje doodstil staan.
Toen begreep hij het pas.
Wat dom!
Wat een oen.
Bang van mijn eigen weerspiegeling in de ruit.
Hij had zich gedragen als iemand die pas zes was.
Niet als iemand van zeven.
Hij had zichzelf niet herkend in het donkere glas.
Geen wonder dat hij geschrokken was.
Dolfje grinnikte.
Gelukkig had niemand het gezien.
Hij deed het raam wijd open en snoof de
nachtlucht op.
Het maanlicht zette de tuin in een toverachtig
licht.
Dolfje keek omhoog.
Nog nooit had hij zo'n prachtige nacht
meegemaakt.
De hemel was feestelijk versierd met miljoenen
sterren. En allemaal knipperden en flonkerden
ze, omdat hij zeven jaar was geworden.
De maan was vol en rond en straalde fel.
Dolfje kon zijn ogen er niet vanaf houden.
Het maanlicht scheen op zijn gezicht en spatte van
zijn brillenglazen.

Dolfje had nooit geweten dat je maanlicht kon voelen.

Maar nu voelde hij het.

Het was koel, maar gek genoeg ging zijn huid ervan gloeien.

Het licht trippelde als muizenvoetjes over zijn neus en zijn lippen en glipte langs zijn kaken en zijn hals zijn pyjama in.

Het leek of het licht in zijn huid kroop en helemaal door hem heen stroomde.

Een aangenaam gevoel was het, een douche van manestralen.

Dolfje voelde zich blij en gelukkig, ook al had hij nog steeds overal jeuk.

Hij steunde met twee handen op de vensterbank en deed zijn mond wijd open, alsof hij het maanlicht wilde opdrinken.

Hij kreeg vreselijk zin om iets naar de maan te roepen.

Zoiets als: 'Dag maan, vannacht ben ik zeven geworden. En dat jeukt, zeg!'

Toen kwam er een geluid uit zijn keel dat hij nog nooit eerder gemaakt had.

Een luid, dierlijk gehuil, waar hij zelf bang van werd.

Verschrikt sloeg Dolfje zijn hand voor zijn mond.

Was dat geluid echt uit zijn mond gekomen?

Hij kon het niet geloven.

Verward keek hij omhoog naar de maan.
Zonder dat hij er iets aan kon doen, ging zijn
mond weer open.
En opnieuw huilde Dolfje naar de maan.
Een klagende kreet was het: 'Woe-woe!'
Met heel veel moeite klemde hij zijn kaken op
elkaar.
Hij was helemaal in de war.
Wat was er aan de hand?

Hoorde dit er ook bij als je zeven werd?
Veranderde je stem dan ook meteen?
Had hij nu al de baard in de keel?
Timmie had daar nooit iets over gezegd.
Dolfje keek naar de vensterbank, waar hij nog
steeds met zijn handen op steunde.
Bijna wilde hij weer schreeuwen, maar hij kon nog
net zijn handen voor zijn mond houden.
Er was nog iets vreselijks gebeurd.
Hij herkende zijn eigen handen niet meer.

3 NEE!

Dolfjes handen waren plotseling begroeid met wit haar en ze hadden lange, scherpe nagels gekregen. Hoe gespannen Dolfje ook keek, de haren en de nagels verdwenen niet.

En met zijn voeten was hetzelfde aan de hand: witbehaard met scherpe nagels.

Wat een ramp, dacht Dolfje.

Ik heb poten gekregen, klauwen!

Hij draaide zich naar het openstaande raam.

Zijn weerspiegeling was erg donker in het glas.

Hij zag er vreemd en vervormd uit.

Het leek of zijn haren recht overeind stonden.

Zijn oren staken als puntige pluimen uit aan de zijkanten van zijn hoofd.

En ook was het net of hij een dikke bontjas aanhad.

Dik haar pulde uit de kraag van zijn pyjamajas en uit zijn mouwen.

Wat vreselijk, dacht Dolfje.

Ben ik dat, met al die haren?

Radeloos keek hij om zich heen.

Wat moest hij nu doen?

Dit was nog nooit eerder gebeurd.

Stel je voor dat iemand hem zo zou zien.

Van die gedachte kreeg hij het benauwd.

Zijn pyjama zat opeens veel te strak om zijn lijf.

Hij rukte aan zijn jasje, zodat de knopen eraf sprongen.
Hij trappelde en scheurde – rits-rits – zijn broek van zijn poten.
Eindelijk vrij.
Dolfje gromde zachtjes. Het was nog steeds benauwd in de kamer.
De vier muren leken opeens een gevangenis.
Door het raam lachte de maan hem toe.
Het was alsof ze zei: ‘Kom naar buiten, Dolf. Proef de vrijheid.’
Dolfje leunde weer met zijn voorpoten op de vensterbank.
Zijn staart zwaaide verlangend heen en weer.
Staart?
Dolfje keek over zijn schouder.
Het was echt waar.
Een dikke, witte staart was uit zijn achterkant gegroeid.
Opeens werd er zachtjes op zijn deur geklopt.

4 SCHIM

Timmie had een tijdje liggen luisteren naar de geluiden die uit Dolfjes kamer kwamen. Zijn kamer was naast die van Dolfje. Het waren vreemde geluiden, waardoor Timmie gewekt was. Misschien waren het alleen maar droomgeluiden, dacht hij. Maar toen hoorde hij het opnieuw: een vreemd soort gehuil. Timmie stapte uit bed. Dolfje Spaan was zijn beste vriend. Vier jaar geleden waren Dolfjes ouders verdwenen. Op een nacht waren ze gewoon weg. Zomaar. Dolfje was toen nog een hummeltje van drie. Niemand wist waar meneer en mevrouw Spaan heengegaan waren. Ze hadden geen briefje achtergelaten. Het was een groot raadsel. Sinds die tijd woonde Dolfje bij Timmie en zijn ouders. Timmie hield van hem als van een broertje. Hij sloop op zijn tenen over de overloop en bleef staan voor Dolfjes kamer. Voorzichtig legde hij zijn oor tegen de deur. Hij hoorde ritselende en schuifelende geluiden. Zachtjes klopte hij op de deur. Geen antwoord.

Timmie klopte nog eens.
'Psst, Dolfje, wat doe je?'
Het was plotseling doodstil achter de deur.
Raar! dacht Timmie.
Zou er iets met Dolfje aan de hand zijn?
Hij kreeg opeens een bang voor gevoel.
Snel drukte hij de klink omlaag en duwde de deur open.
Een windvlaag streek langs zijn gezicht.
Het raam stond wagenwijd open en de maan scheen helder in de kamer.
Timmies angstige gevoel werd sterker.
Er klopte iets niet.
Waar was Dolfje?
Zoekend keek Timmie om zich heen.
Dolfjes bed was leeg.
En zijn pyjama lag op de grond.
Verbaasd raapte Timmie het jasje en de broek op.
Waarom lagen die hier?
En waarom waren ze gescheurd?
Timmie begreep er steeds minder van.
Hij boog over de vensterbank en keek in de tuin.
De bomen en de tuinstoelen hadden zwarte schaduwen in het zilveren maanlicht.
Maar ook in de tuin was het doodstil.
Plotseling hoorde Timmie een geluid.
Snel draaide hij zich om.
In een donkere hoek van de kamer bewoog iets.
'Dolfje?'

Er kwam geen antwoord.

Timmie hoorde alleen een zacht gegrom.

‘Dolfje?’

Timmie schuifelde in de richting van de deur.

Snel papa en mama wakker maken, dacht hij.

Hij strekte zijn hand uit naar de klink.

Maar hij was te laat.

Het was of de schaduwen uiteenspatten.

Timmie zag in een flits een witte schim op zich af komen.

‘Wrow!’

Toen viel hij languit achterover.

Een warme adem blies in zijn gezicht.

5 SPRONG

Timmie sperde zijn ogen open.
Zijn verstand kon niet geloven wat hij zag.
Iets met veel haren zat boven op hem.
Het leek wel een wolf. Een witte.
Geen reusachtig grote, maar een tamelijk kleine,
met grote ronde glimmende ogen.
Timmie kneep zijn ogen dicht.
Hij durfde niet meer te kijken.
Poten drukten op zijn schouders.
De wolf hijgde in zijn gezicht.
Er kwam een vreselijke gedachte in Timmie op.
Dolfje was verdwenen.
Alleen zijn pyjama lag nog in de kamer.
Dat kon maar één ding betekenen: Dolfje was
opgevreten door deze vreemde wolf.
Met huid en haar.
En nu ben ik zelf aan de beurt, dacht Timmie.
De wolf snuffelde aan zijn gezicht.

Timmie wilde om hulp schreeuwen.
Maar hij verstijfde en kon zich niet bewegen.
Er kwam geen enkel geluid uit zijn keel.
Toen gebeurde er iets vreemds.
Voorzichtig drukte de wolf zijn neus in Timmies
nek.
Daarna likte een ruwe tong heel zachtjes over zijn
wang.
'Timmie,' zei de wolf. 'Niet bang zijn, ik ben het.'
Verbaasd deed Timmie zijn ogen open, heel
voorzichtig.
Hij kon geen woord uitbrengen.
Wat hier gebeurde, was onmogelijk.
Er zat een pratende wolf boven op hem.
Een wolf die klonk als Dolfje met een
grommetje in zijn stem.
Wolven praten niet, dacht Timmie.
En ze praten helemaal niet met de stem van
Dolfje. Dit kan dus niet echt zijn.
De wolf drukte zijn neus tegen Timmies oor.
'Timmie, ik ben het echt,' zei hij.
Hij draaide zijn kop, zodat het maanlicht precies
op zijn gezicht scheen.
Nu pas zag Timmie dat die grote, glanzende
ogen gewone brillenglazen waren.
'Dolfje? Ben jij het? Maar dat kan niet. Wat is er
met je gebeurd? Je... je bent zo behaard! Je hebt
zo'n grote mond. En wat heb je een grote oren.'
De wolf jankte zachtjes.

‘Ik weet het niet. Ik ben veranderd.’
‘Dat kun je wel zeggen,’ zei Timmie.
‘Wat moet ik nu doen?’ zei Dolfje.
Zijn stem klonk droevig.
‘Ga eerst maar eens van mij af,’ zei Timmie.
‘Ik kan moeilijk nadenken met een wolf op me.’
‘O, sorry.’
Dolfje stapte van Timmie af.
‘Dat is beter.’ Timmie ging naast Dolfje op de grond zitten.
‘Vertel nu eens wat er gebeurd is.’
Dolfje liet zijn kop hangen.
‘Ik werd wakker en de maan scheen in mijn gezicht. Toen dacht ik: hoera, ik ben zeven jaar.’
Hij jankte zachtjes.
‘Het volgende moment had ik poten en een staart.’
Timmie peuterde peinzend in zijn neus. Met duim en middelvinger schoot hij een snotje uit het raam.
Buiten was de maan nu duidelijk zichtbaar.
Opeens klapte Timmie in zijn handen.
‘Hé, ik snap het. Jij bent een weerwolf, Dolfje. Gaaf!’
Dolfje hief zijn kop op en keek Timmie vragend aan.
‘Wat ben ik?’
‘Een weerwolf. Dat is een mens die met volle maan verandert in een wolf.’
Timmie sprong overeind.

‘Tof, joh! Ik ben vast de enige jongen die een echte weerwolf heeft.

Dat is veel leuker dan een gewoon huisdier.’

Dolfje begon harder te janken.

‘Huisdier? Ik ben toch geen huisdier.

Ik wil geen huisdier zijn.

En ik wil ook geen weerwolf zijn.’

Dolfje zag er zo droevig uit dat Timmie meteen spijt kreeg van wat hij gezegd had.

Natuurlijk was Dolfje geen huisdier.

Wat een stomme opmerking.

‘Misschien gaat het vanzelf weer over,’ zei Timmie.

‘Misschien is het net zoiets als waterpokken, of de mazelen.’

‘En als het niet overgaat?’

‘Dan... dan zal ik je helpen. Ik zal...’

Timmie zweeg verbaasd.

Dolfje kromde zijn rug en dook in elkaar.

‘Wat doe je nou?’ zei Timmie.

‘Ik... ik kan er niets aan doen.

Het is zo benauwd in deze kamer.

Ik moet naar buiten.’

Dolfje maakte een enorme sprong.
Hij vloog gewoon door de lucht.
Over Timmie heen, door het open raam.
Vanaf de eerste verdieping naar beneden.
En dat in één keer.
Timmie stormde naar het raam.
'Dolfje, ga niet weg!' riep hij.

6 KRIJSEN

Dolfje rende door de duistere straten, langs de donkere huizen.
De wind blies door zijn vacht.
Hoog boven hem waren de maan en de sterren.
Het was doodstil.
Dolfje voelde zich geweldig.
Heerlijk was het om hier te rennen.
Vrij als een vogeltje, nou ja, als een wolf.
Iedereen sliep.
Niemand wist dat er een wit weerwolfje liep.
Op een muurtje zat een zwarte kat.
Zijn ogen fonkelden als groene edelstenen.
Dolfje remde af en ging rechtop staan.
'Wrow, poes. Ook op pad vannacht?'
De kat begon te blazen.
Hij zette een hoge rug op, zijn staart werd dik.
Hij schoot van het muurtje af en verdween in de tuin, die daarachter lag.
Leuk, hij wil spelen, dacht Dolfje.
Ik doe mee.
Met een grote sprong vloog hij over het muurtje.
Oei!
Daar waren niets dan distels en struiken.
De kat was nergens meer te zien.
Takjes trokken aan Dolfjes vacht.
Stekels prikten in zijn poten.

'Auw, oei, ai!' Dolfje huppelde op zijn achterpoten op en neer en jankte van pijn.
Achter een raam flitste licht aan.
Dolfje rukte zijn staart los uit een stel lastige distels. Hij sloeg wild met zijn voorpoten tegen de takken.
Een luid gekakel barstte plotseling los.
Kippen.
Dolfje draaide zijn kop.
In de tuin stond een vervallen kippenhok.
De kippen kakelden als gekken.
Dolfje loerde naar de kippen en likte langs zijn tanden.

Toen sprong hij naar het kippenhok en rukte het deurtje open.

De kippen kakelden nog harder.

Opeens ging de voordeur van het huis open.

Geel licht scheen uit de hal in de tuin.

Precies op het kippenhok.

In de deuropening stond een vrouw in een nachtjapon.

Ze had een mal hoedje met veren op.

‘Wie is daar?’

Toen bleef haar mond wagenwijd open staan.

Daar, bij haar kippenhok, zat een wolf.

Een kleine witte, met een bril op zijn snuit.

De vrouw begon te krijsen.

7 BLOED

Timmie schrok wakker van een bonk.
Hij veerde op en keek slaperig om zich heen.
Waar was hij?
O ja, in Dolfjes kamer.
Hij zat te wachten tot Dolfje terugkwam.
Was hij toch even in slaap gevallen.
Even?
Hij keek naar het licht, dat over de vensterbank de kamer in kroop.
Het was geen maanlicht meer.
Het was al schemerig ochtendlicht.
De nacht was bijna voorbij.
Dat betekende dat hij lang geslapen had.
Uren zelfs.
Dolfje! dacht hij opeens.
Het wordt al ochtend en Dolfje is nog niet terug.
Misschien is er iets ergs gebeurd.
Nauwelijks had hij dat gedacht of er klonk opnieuw een bonk.
Een schim dook voor het raam op en verduisterde de kamer eventjes.
Het volgende moment schoot Dolfje door het open raam naar binnen.
Hij landde met vier gestrekte poten plat op zijn buik.
Hijgend bleef hij op de grond liggen, zijn tong uit zijn bek.

De bril stond scheef op zijn kop.
'Hè, hè,' hijgde hij. 'Omlaag springen is
makkelijker dan omhoog springen.
Ik ben twee keer tegen de muur geknald.'
Timmie keek naar Dolfje en slikte een keer.
Hij moest er weer even aan wennen dat Dolfje een
weerwolf was.
Maar bovendien zag Timmie allerlei dingen
waardoor hij een rilling over zijn lijf voelde.
In Dolfjes pels zaten modderklodders, takjes en
veertjes.
Witte en zwarte veertjes.
Maar het ergste was het bloed.
Bloed, dat aan zijn mondhoeken kleefde en zijn
witte snuit rood gekleurd had.